

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2020, sp. zn. 30 Cdo 1332/2020, ECLI:CZ:NS:2020:30.CDO.1332.2020.1

Číslo: 68/2021

Právní věta: Úřední záznam o použití donucovacího prostředku sepsaný dle § 57 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) je veřejnou listinou ve smyslu § 134 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.11.2020

Spisová značka: 30 Cdo 1332/2020

Číslo rozhodnutí: 68

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost státu za újmu, Přípustnost dovolání, Veřejná listina (o. z.)

Předpisy: § 134 o. s. ř.

§ 567 o. z.

§ 568 odst. 1 o. z.

§ 57 odst. 2 předpisu č. 273/2008Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019, sp. zn. 20 Co 157/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 190/2010 se žalobci domáhali vůči žalované poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy za nemajetkovou újmu, která jim měla být způsobena zásahem policie dne 12. 9. 2009 proti shromáždění na podporu squattingu, při němž byli žalobci s dalšími zúčastněnými zajištěni. Dle tvrzení žalobců se jednalo o poklidné spontánní shromáždění na podporu myšlenky squattingu s tím, že okolo 21:30 hodin speciální pořádková jednotka bez jakékoliv předchozí výzvy či varování přehradila ulici, čímž jim byl znemožněn odchod z místa, a spolu s dalšími zúčastněnými osobami byli policií zajištěni.

2. Obvodní soud pro Prahu 7 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 15. 1. 2019, č. j. 10 C 190/2010-226, rozhodl tak, že je žalovaná povinna zaslat každému z žalobců písemnou omluvu v tam uvedeném znění (výrok I.) a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (výrok II. a III.).

3. Dovoláním napadeným rozsudkem Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl tak, že se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se žaloba zamítá (výrok I.) a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (výrok II.).

4. Odvolací soud vyšel z následujících skutkových zjištění soudu prvního stupně. Z vyhodnocení bezpečnostního opatření „SQUAT“, vypracovaném Policií ČR, vnější službou Obvodního ředitelství policie Praha II, ze dne 16. 10. 2009, č. j. ORII-16085/ČJ-2009-KŘ, bylo zjištěno, že dne 11. 9. 2009 bylo vyhlášeno bezpečnostní opatření SQUAT a bylo prováděno nepřetržité sledování natipovaných objektů. Dne 12. 9. 2009 došlo ke shromáždění cca 100 squatterů na P. náměstí, které se následně vydalo průvodem k budově nádraží V. Během tohoto pochodu došlo ke vniknutí skupiny cca 20 squatterů do opuštěného objektu v ul. A.; po zjištění nesouhlasu majitelů objektu s pobytem cizích lidí v tomto objektu a žádosti policie o součinnost bylo policejními orgány provedeno zajištění objektu proti případnému vniknutí dalších osob. Vyjednávání a komunikaci s tam shromážděnými osobami vedli pověřeni policisté ve spolupráci s AKT týmem. Po opakované marné výzvě k opuštění stanoveného prostoru, k zanechání protiprávního jednání a po pokusu dalších osob o vniknutí do objektu byl proveden policejní zákrok s cílem zajištění a vyklizení objektu. Ze záznamů Městského kamerového systému bylo zjištěno, že squatteré shromažďují dlažební kostky a staví v prostoru ulic V. a A. zátarasy z dopravního přenosného značení; v tomto prostoru byl proveden ve 21:43 hodin zákrok pod jednotným velením SPJ, během kterého bylo zajištěno celkem 76 osob. Z úředního záznamu Policie ČR, SPJ KŘPHMP ze dne 14. 9. 2009 bylo zjištěno, že dne 12. 9. 2009 se uskutečnila demonstrace příznivců squattingu na P. náměstí v P., kteří se vydali na průvod do ulice Na S., kde část z nich (asi 20 osob) neoprávněně vnikla do objektu A. Následně se do objektu pokusil vniknout zbytek osob, účastníci shromáždění byli vyzváni k zanechání protiprávního jednání a uposlechnutí výzev zakročujících policistů. Shromážděné osoby se dále přesunuly do vozovky před objektem Na S., kde bránily v provozu motorových vozidel i tramvají. Velitel BO proto vydal pokyn k provedení služebního zákroku s cílem obnovit provoz na uvedené komunikaci. Výzvy účastníkům s upozorněním na nebezpečí pohybu na vozovce, s výzvou k zanechání protiprávního jednání a výstraha, že proti nim může policie zasáhnout s použitím donucovacích prostředků v případě neuposlechnutí výzev, byla dána policistou AKT týmu megafonem. S ohledem na neuposlechnutí výzev k zanechání protiprávního jednání byl proveden služební zákrok s použitím donucovacích prostředků proti několika neztotožněným účastníkům shromáždění v zájmu obnovení veřejného pořádku. Shromážděné osoby ani dále neuposlechly výzev dávaných policistou AKT týmu prostřednictvím megafonu, proto byl vydán pokyn k provedení služebního zákroku a vytlačení osob z vozovky. V době okolo 20:00 hodin, kdy policisté vyzývali k opuštění vozovky, zaútočilo několik desítek osob na policisty. Vzhledem k této situaci byl proveden služební zákrok s použitím donucovacích prostředků, shromážděné osoby byly rozptýleny do okolních ulic a bylo jim tak zabráněno v protiprávním jednání. V čase 21:35 obdrželi policisté od velitele BO informaci, že skupina asi 70 osob v prostoru mezi ulicemi Na S. a S. na některých místech rozebírá dlážděné chodníky, dlažební kostky ukládá do batohů a kapes a z předmětů nalezených na ulicích se pokouší vybudovat na vozovkách barikády; v ulici A. poblíž křižovatky s ulicí V. se těmito osobám podařilo takto znemožnit průjezd vozidel. Jeden z mužů na terase objektu začal vyzývat megafonem k boji s policií. Část skupiny (43 osob), se pokusila proniknout do objektu v ulici A.; tyto osoby byly po marných výzvách k zanechání protiprávního jednání zajištěny. Další část skupiny (32 osob) se pokusila proniknout do objektu z ulice V.; tyto osoby byly po marných výzvách k zanechání protiprávního jednání zajištěny. Z úředních záznamů Policie ČR o omezení osobní svobody (zajištění) vyplývá, že žalobce a) byl dne 12. 9. 2009 v 21:45 hodin omezen na svobodě z důvodu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., důvody zajištění dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., propuštěn byl po provedení výslechu dne 13. 9. 2009 v 11:00 hodin; žalobkyně b) byla omezena na svobodě dne 12. 9. 2009 ve 22:00 hodin z důvodu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., důvody zajištění dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., propuštěna byla po provedení výslechu dne 13. 9. 2009 v 11:15 hodin; žalobkyně c) byla dne 12. 9. 2009 v 21:45 hodin omezena na svobodě z důvodu

přestupku dle § 47 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., důvody zajištění dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., propuštěna byla po provedení výslechu dne 13. 9. 2009 v 8:50 hodin. Žalobci ve svých výpovědích shodně uvedli, že se uvedeného shromáždění na podporu squattingu zúčastnili, policisté je vytlačovali z ulice A. do ulice Na S., AKT tým je vyzýval k ustoupení z vozovky a neblokovaní provozu; přestože se zdržovali na chodníku, zásahová jednotka vytlačila agresivním způsobem i je. Po tomto zásahu se rozprchli do okolních ulic a znovu se sešli u obsazeného objektu na rohu ulice A. a V. ještě s dalšími účastníky, kde se proti nim bez jakéhokoli upozornění hrnula zásahová jednotka a útěk jim zmařila další policejní jednotka; za této situace došlo k jejich zajištění. V zásadě shodně s žalobci vypovídali i další svědci – účastníci shromáždění.

5. Po právní stránce odvolací soud dospěl k závěru, že požadavek žalobců na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „OdpŠk“), za nemajetkovou újmu, která jim měla být způsobena provedením policejního zákroku a omezením jejich osobní svobody, není důvodný, neboť nebyly splněny podmínky pro vznik odpovědnosti žalované. Odvolací soud uvedl, že zejména z úředních záznamů Policie ČR ze dne 14. 9. 2009 (zde zjevná chyba v psaní, když v písemném vyhotovení dovoláním napadeného rozhodnutí je uvedeno datum 14. 6. 2009 – pozn. dovol. soudu) a 16. 10. 2009 (zde rovněž zjevná chyba v psaní, když v písemném vyhotovení dovoláním napadeného rozhodnutí je uvedeno datum 16. 9. 2009 – pozn. dovol. soudu) vyplynulo, že shromážděné osoby bránily ve vozovce provozu vozidel, po výzvě k opuštění vozovky fyzicky zaútočily na policisty a po jejich rozptýlení se větší skupina osob vrátila na místo obsazeného objektu a opět bránila provozu na vozovce stavbou zátarasů z dlažebních kostek. Na daném místě bylo velké shromáždění osob, jednajících způsobem, který mohl být vyhodnocen jako přestupek, a v této situaci došlo k zajištění žalobců, které odvolací soud shledal souladným s § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“), dle kterého je policista oprávněn zajistit osobu, která byla přistižena při jednání, které má znaky přestupku, je-li důvodná obava, že bude v protiprávním jednání pokračovat. Odvolací soud konstatoval, že vyšel z presumpce pravdivosti úředních záznamů Policie ČR jako veřejných listin dle § 134 o. s. ř. Výpovědi žalobců a je podporujících svědků, že shromáždění bylo pokojné, shledal odvolací soud zjevně nepravdivými. Žalobci se dle názoru odvolacího soudu účastnili shromáždění, jehož účastníci ohrožovali dopravu a veřejný pořádek, do vyklizovaného prostoru se opět vraceli, a proto jejich tvrzení, že jim údajně nebyla dána opětovná výzva k vyklizení prostoru, posoudil jako čistě účelové. Odvolací soud uvedl, že policie v daném případě zasahovala proti agresivnímu davu ve vypjaté situaci, kdy nelze individuálně rozlišovat chování jednotlivých osob; s ohledem na okolnosti dané situace museli žalobci vědět, že se nacházejí na místě, kde se podle výzvy policie nemají shromažďovat a museli být srozuměni i s tím, že mohou být zadrženi. Odvolací soud tak uzavřel, že předmětný policejní zákrok nebyl proveden bez právního důvodu, stejně tak jako nebyla bez právního důvodu omezena osobní svoboda žalobců, a proto z důvodu absence odpovědnostního titulu dle OdpŠk žalobci na požadovanou omluvu nárok nemají.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu napadli žalobci [žalobce a) a žalobkyně c) společně a žalobkyně b) samostatně] dovoláním, jež jsou po obsahové stránce zcela totožná. Jako dovolací důvod dovolatelé uvádí nesprávné právní posouzení věci.

7. Dovolatelé spatřují přípustnost dovolání v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu doposud nebyla vyřešena, a to, zda soud může vycházet z úředních záznamů policie jakožto veřejných listin, které potvrzují pravdivost toho, co je v nich uvedeno, anebo zda je soud povinen tyto úřední záznamy a jejich

věrohodnost vyhodnocovat kriticky jako jakékoliv jiné důkazy.

8. Dovolatelé dále odůvodňují přípustnost dovolání zásahem do jejich ústavně zaručených práv, konkrétně do práva na spravedlivý proces, neboť dle jejich názoru došlo k extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními; odkazují přitom na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. [III. ÚS 1836/13](#) a nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. [I. ÚS 2073/17](#) (dostupné stejně jako níže uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Dovolatelé namítají, že je dovoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jeho závěry nemají oporu ve spisu, pouze vychází z nesympatií vůči dovolatelům a jsou opřeny o úřední záznamy policejních orgánů, u nichž odvolací soud nehodnotí věrohodnost, ale dle § 134 o. s. ř. vychází z jejich pravdivosti, což dle tvrzení dovolatelů vedlo také k zásahu do jejich práva na rovnost účastníků řízení dle čl. 37 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993, o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina základních práv a svobod“); odkazují přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. [I. ÚS 520/16](#).

9. Dovolatelé dále nesouhlasí se soudem zjištěným skutkovým stavem, odvolacímu soudu vyčítají, že neuvedl, jakého protiprávního jednání se měli dopustit před zásahem policejních složek a jaký byl důvod tohoto zásahu, že tyto zásahy byly dva, s jiným místem, jinou dobou a jinou skupinou osob, a že z žádného z úředních záznamů nevyplývalo, že by jim před druhým zásahem byla dána výzva k upuštění od protiprávního jednání s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků. Dovolatelé dále namítají, že odvolací soud nevzal v potaz skutečnost, že s dovolateli bylo při omezení osobní svobody zacházeno absolutně špatným způsobem.

10. Dovolatelé navrhují, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání předně pochybuje o dodržení zákonné lhůty k podání dovolání dle § 240 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná se dále domnívá, že dovolání žalobců nesplňují zákonnou podmínku přípustnosti dle § 241a odst. 1 o. s. ř., neboť veškeré námitky uplatněné ze strany žalobců směřují proti skutkové stránce věci, resp. proti skutkovým zjištěním a závěrům odvolacího soudu, nikoli proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Žalovaná se závěry žalobců nesouhlasí, má za to, že odvolací soud posoudil jimi uplatněné nároky relevantním způsobem, se skutkovými zjištěními i právním posouzením věci odvolacím soudem zcela souhlasí a dále odkazuje na odůvodnění svého odvolání ze dne 13. 3. 2019, kterým napadla rozsudek soudu prvního stupně ze dne 15. 1. 2019, č. j. 10 C 190/2010-226. Žalovaná navrhuje, aby dovolací soud žalobci podaná dovolání jako nepřípustná odmítl, případně, pokud dovolací soud dospěje k závěru o jejich přípustnosti, aby je jako nedůvodná zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

13. Dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými, řádně zastoupenými podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

14. Dle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení

otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu doposud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Ustanovení § 237 o. s. ř. ve spojení s čl. 4 a čl. 89 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava České republiky“) dále vyžaduje, aby jako přípustné bylo posouzeno dovolání, závisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Ústavního soudu (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16](#); usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2016, sp. zn. [30 Cdo 4100/2017](#)).

16. K přezkoumávání skutkových otázek Nejvyšším soudem se vyjádřilo plénum Ústavního soudu ve stanovisku ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16](#), dle kterého je primárním úkolem Nejvyššího soudu sjednocování judikatury, ke kterému v otázkách skutkových dochází z povahy věci jen omezeně. Není zároveň pochyb, že v souladu se základními zásadami soudního řízení jsou nalézací, případně odvolací soudy nejlépe vybaveny a předurčeny ke zjišťování skutkového stavu. Dovolací řízení, které je obvykle neverejné, zásadně ke zjišťování a přehodnocování skutkového stavu neslouží a sloužit nemůže. Podobně koneckonců ke skutkovým otázkám přistupuje i Ústavní soud v řízení o ústavních stížnostech.

17. Ústavní soud nicméně přesto ve své judikatuře dovedl, že zcela výjimečně mohou nastat případy, kdy právě skutková zjištění soudů jsou natolik vadná, že ve svém důsledku představují porušení práv garantovaných čl. 36 odst. 1 Listiny (jde o tzv. extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními). V takovém případě Ústavnímu soudu nezbyvá než kasačním náležením ochranu těmto právům poskytnout. Ústavní soud tím nenahrazuje činnost nalézacích a odvolacích soudů, přičemž důvodem pro kasační zásah není sama o sobě skutečnost, že by s učiněnými skutkovými zjištěními nesouhlasil. Jde obvykle o situace, kdy zjištění skutkového stavu prima facie natolik vadné, že by k němu soud nemohl při respektování základních zásad hodnocení důkazů (srov. § 132 o. s. ř. a násl.) nikdy dospět. Podstatou přezkumu tedy nebývá přehodnocování skutkového stavu, nýbrž kontrola postupu soudů při procesu jeho zjišťování. Otázka, zda soudy při zjišťování skutkového stavu respektovaly procesní zásady, je přitom již otázkou právní (otázkou procesního práva) a jako taková může být prezentována i Nejvyššímu soudu v dovolání s náležitostmi uvedenými v § 241a odst. 2 a § 237 o. s. ř.

18. Nezávislost rozhodování obecných soudů se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesněprávním a hmotněprávním rámci. Procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, jakož i z čl. 1 Ústavy České republiky. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.) a to způsobem, zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 1 Ústavy České republiky. Důvodem k zásahu Ústavního soudu je až stav, kdy soudy očividně a neodůvodněně vybočily ze zákonných standardů dokazování (§ 120 o. s. ř. a násl.), nebo jestliže hodnocení důkazů a tomu přijaté skutkové závěry jsou výrazem zjevného faktického omylu či logického excesu (vnitřního rozporu), případně jsou založeny na zcela neúplném (nedostatečném) dokazování (k tomu srov. náležením Ústavního soudu ze dne 20. 6.

1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#); náleží Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. [IV. ÚS 2273/14](#)).

19. Z ústavního principu nezávislosti soudu (čl. 82 Ústavy České republiky) vyplývá též zásada volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.); jestliže obecné soudy při svém rozhodování respektují kautely dané ustanovením § 132 o. s. ř., nespadá do pravomoci Ústavního soudu „hodnotit“ hodnocení důkazů obecnými soudy, a to ani tehdy, kdyby se s takovým hodnocením sám neztotožňoval (k tomu srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 1. 2. 1994, sp. zn. [III. ÚS 23/93](#)).

20. Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolateli předestřená otázka přípustnost dovolání nezakládá, neboť k tvrzenému zásahu do základních práv dovolatelů nedošlo. Dovolací soud v rámci dovolacího přezkumu neshledal, že by byla odvolacím soudem učiněná skutková zjištění v extrémním rozporu s v řízení provedenými důkazy, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními, úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry. Skutková zjištění nevykazují extrémní rozpor s obsahem spisu a zjevně nebyla učiněna v důsledku procesních excesů při dokazování či v důsledku jiného svévolného jednání odvolacího soudu. Odvolací soud, byť stručně, uvedl, jaké úvahy jej vedly k se soudem prvního stupně totožnému zjištění skutkového základu věci a z něho vyplývajícího svého vlastního právního závěru; v tomto směru rovněž nelze dospět k závěru, že by dovoláním napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Není pravdou, že by odvolací soud nepřihlédl k důkazům výpovědi žalobců a dalších svědků; naopak tyto podrobil volnému hodnocení důkazů, přičemž při srovnání s dalšími důkazy, s přihlédnutím k okolnostem případu a ke vztahu svědků k posuzované věci dospěl k závěru o nepravdivosti a účelovosti jejich tvrzení; pouhý nesouhlas dovolatelů s hodnocením důkazů odvolacím soudem přípustnost dovolání založit nemůže.

21. Dovolací soud dále dospěl k závěru, že dovolání je přípustné pro posouzení otázky, zda soud může vycházet z úředních záznamů policie (v daném případě o použití donucovacího prostředku) jakožto veřejných listin, anebo zda je soud povinen tyto úřední záznamy a jejich věrohodnost vyhodnocovat kriticky, neboť předestřená otázka nebyla doposud v praxi dovolacího soudu vyřešena.

22. Zbylé námitky nevystihují žádný další v úvahu přicházející dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř., neboť jsou skutkového charakteru. Pouze pro úplnost dovolací soud uvádí, že nárok na náhradu nemajetkové újmy, která měla být dovolatelům způsobena jimi tvrzeným špatným zacházením při omezení jejich osobní svobody při předmětném zásahu, nebyl předmětem požadované omluvy, a proto nemůže být předmětem dovolacího přezkumu.

IV. Důvodnost dovolání

23. Dovolání není důvodné.

24. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

25. Dovolací soud v tomto směru neshledal vady řízení, ve kterém bylo vydáno dovoláním napadené rozhodnutí, ke kterým by bylo možné přihlédnout.

26. Dle § 567 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.) je veřejnou listinou listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci nebo listina, kterou za veřejnou listinou prohlásí zákon; to neplatí, pokud trpí takovými vadami, že se na ni hledí, jako by veřejnou listinou nebyla. Dle § 568 odst. 1 o. z. platí, je-li nějaká skutečnost potvrzena ve veřejné listině, zakládá to vůči každému plný důkaz o původu listiny od orgánu nebo osoby, které ji zřídily, o době pořízení listiny, jakož i o skutečnosti, o níž původce veřejné listiny potvrdil, že se za jeho přítomnosti udála

nebo byla provedena, dokud není prokázán opak.

27. Dle § 134 o. s. ř. potvrzují listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

28. Policie ČR je orgánem veřejné moci (konkrétně orgánem státní správy), který je podřízen Ministerstvu vnitra jako ústřednímu orgánu státní správy. Policie ČR je jednotným bezpečnostním sborem, jehož věcná působnost spočívá v chránění bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti, plnění úkolů dle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (k tomu srov. § 1, § 2 a § 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR).

29. Dle § 57 odst. 2 zákona o Policii ČR, je policista povinen bezodkladně ohlásit svému nadřízenému zákrok, při kterém bylo použito donucovacího prostředku nebo zbraně, a je povinen o něm sepsat úřední záznam s uvedením důvodu, průběhu a výsledku jejich použití. Úřední záznam se neseписuje při použití pout dle § 54.

30. V obecné rovině je úřední záznam obvyklým prostředkem k oficiálnímu zachycení podstatných okolností provedení úkonu. Písemné zdokumentování události úředním záznamem o použití donucovacího prostředku policistou, který použil donucovací prostředek nebo zbraň, spolu s hláskou povinností slouží k poskytnutí základního přehledu o události, který je nezbytný pro přezkoumání zákroku v rámci vnitřních kontrolních mechanismů ozbrojeného bezpečnostního sboru, případně pro splnění zákonem uloženého splnění notifikační povinnosti vůči státnímu zástupci, pokud by se jednalo o zákrok se závažnějšími následky. Úřední záznam o použití donucovacího prostředku je základním informačním zdrojem nezbytným pro následné objektivní vyhodnocení zákonnosti zákroku z hlediska oprávněnosti a přiměřenosti (k tomu srov. Šteinbach M. a kol. Zákon o Policii České republiky: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2019).

31. Náležitosti úředního záznamu o použití donucovacího prostředku jsou stanoveny v § 109 odst. 1 zákona o Policii ČR, dle kterého musí být pořízen bez zbytečného odkladu a musí obsahovat uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu, a musí být uložen nejméně po dobu 5 let. Dle § 109 odst. 2 zákona o Policii ČR vystaví policista na žádost osoby bez zbytečného odkladu písemné potvrzení o provedení úkonu. Tuto povinnost nemá, dokud její splnění neumožňují okolnosti úkonu.

32. Úřední záznam o použití donucovacího prostředku sepsaný dle § 57 odst. 2 zákona o Policii ČR ve smyslu § 567 o. z. je podle § 134 o. s. ř. veřejnou listinou, a proto skutečnosti v něm uvedené zakládají vůči každému plný důkaz o původu této veřejné listiny od orgánu nebo osoby, které ji zřídily, o době pořízení listiny, jakož i o skutečnosti, o níž původce veřejné listiny potvrdil, že se za jeho přítomnosti udála nebo byla provedena, dokud není prokázán opak.

33. Rozdíl mezi důkazem soukromou listinou a veřejnou listinou v občanském soudním řízení spočívá v jejich důkazní síle. Zatímco u důkazu soukromou listinou postupuje soud dle § 132 o. s. ř. uplatněním tzv. zásady volného hodnocení důkazů, kdy soud hodnotí důkazy dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti s přisuzováním hodnoty závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnoty zákonnosti, hodnoty pravdivosti, popřípadě hodnoty věrohodnosti jednotlivým důkazům (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne sp. zn. 19. 5. 2010, [33 Cdo 2441/2008](#)), u důkazu veřejnou listinou postupuje soud dle § 134 o. s. ř. jako projevem tzv. legální teorie důkazní s tím, že důkazní síla veřejné listiny vyplývá ze zákona prostřednictvím presumpce správnosti jejího obsahu, neboť není-li pravdivost veřejné listiny vyvrácena prokázáním

opaku, považuje soud pro účely hodnocení důkazů obsah listiny za pravdivý. Praktický dopad odlišného charakteru veřejné listiny od soukromé tak nastává v případě jejího zpochybnění účastníkem řízení, kdy ať už se jedná o popření veřejného charakteru, nebo popření obsahu veřejné listiny, obojí prokazuje ten, kdo zpochybňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. [33 Cdo 3368/2012](#)).

34. S ohledem na právě uvedené nelze než uzavřít, že právní posouzení odvolacího soudu bylo co do posouzení úředních záznamů o použití donucovacího prostředku jako veřejných listin správné. Za důkazní situace, kdy se žalobcům nepodařilo vyvrátit pravdivost zmíněných úředních záznamů prokázáním opaku, když odvolací soud shledal výpovědi žalobců a je podporujících svědků jako nepravdivé, a proto nezpůsobilé popřít obsah zmíněných úředních záznamů, nelze odvolacímu soudu ničeho vytknout, když vyšel z presumpce správnosti zmíněných úředních záznamů.

35. Z výše vyložených důvodů považoval dovolací soud rozsudek odvolacího soudu co do posouzení právní povahy úředního záznamu o použití donucovacího prostředku a s tím souvisejícího uplatnění zásad hodnocení důkazů za správné a dovolání za nedůvodné, a proto je dle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.